

Dubbel Bedrog

Alain Dierckx

Schrijver: Alain Dierckx

Coverontwerp:

ISBN: 9789402162011

© Alain Dierckx

Proloog

Woensdag 3 februari

Barbara Stievens staat poedelnaakt voor de grote spiegel in haar ruime dressing en bekijkt kritisch de vertrouwde vormen van haar lichaam. Ze is tevreden met wat ze ziet en stapt naar de badkamer om een verfrissende douche te nemen.

Wanneer ze het raam aan de zijkant van het huis passeert, doet ze geen enkele moeite om zich te bedekken. Laat die engerd van hiernaast maar kijken, meer dan dat durft hij toch niet te doen. Sinds ze hem die keer duidelijk gemaakt hebben wat ze van hem vinden, hebben ze hem niet meer gezien.

Barbara stapt binnen in de badkamer, draait de mengkraan open en gaat onder de grote regendouche staan. Om de paar minuten verandert ze de temperatuur van het water. Lang geleden heeft ze er een gewoonte van gemaakt om steeds zo'n wisseldouches te nemen. Ze is ervan overtuigd dat dit bijdraagt tot het strak houden van haar gebronsde huid. Terwijl de harde waterstralen haar schouders en borsten geselen, denkt ze aan haar geliefde.

Vóór ze haar heeft leren kennen had Barbara gewoon een relatie met een man. Ze was niet echt ongelukkig in die periode. Maar als ze er nu op terugkijkt, beseft ze wat ze al die tijd gemist heeft. Ze heeft nog slechts één keer getwijfeld aan haar geaardheid. De schuld van de Personal Trainer die ze aangeworven had. Hij had haar op een sluwe manier verleid en ze was er op ingegaan.

Verscheidene keren zelfs.

Maar dat is nu voltooid verleden tijd. Niet alleen zijn de orgasmes die haar vrouw haar geeft veelvuldiger, langer en zoveel intenser. Maar die man is ook zo'n leeghoofd. Na de sex wil ze ook nog een gesprek als het even kan. Ze neemt zich voor om hem morgen te bellen om nog eens te herhalen dat hun relatie voorbij is en, zoals overeengekomen, dat ze belooft die voor altijd geheim te houden. Barbara neemt een van de grote zachte badhanddoeken en begint zich langzaam af te drogen. Ze is niet dom, ze weet dat ze niet de enige is in hun huwelijk die overspel heeft gepleegd. Ze weet van die flirt van haar vrouw in Wallonië. Gelijkspel dus. En daar zal het ook bij blijven als het van haar afhangt.

Terwijl ze een minuscuul slipje en een bijpassende bh aantrekt, denkt ze weemoedig aan de firma die haar vader heeft opgericht en waarin ze veel van haar geld heeft geïnvesteerd. Ze beklagt het zich echter niet dat ze recent bedreigd heeft om haar kapitaal

volledig terug te trekken. Want ze gaat totaal niet akkoord met wat er allemaal achter de schermen aan het gebeuren is. Ze trekt haar panties aan en begeeft zich weer naar de dressing om een passend kleedje te kiezen uit haar grote garderobe. Maar plots gaat de bel. Dat is vreemd, ze verwacht niemand meer op dit late uur. Ze trekt snel een jurkje aan en rent naar de overloop. Op het kleine scherm van de videofoon ziet ze iemand staan en wanneer ze even gepraat hebben, duwt ze op de knop om de poort te openen, niet beseffend dat ze daarmee haar doodvonnis heeft getekend.

Donderdag 4 februari

1

Simone stapt woedend uit de auto zonder een woord te zeggen. Ze klapt de deur met opzet hard dicht en stapt zonder om te kijken naar de hoge toegangspoort van het domein. Achter haar hoort ze de auto wegscheuren. Terwijl ze driftig de code van het alarm intikt, bedenkt ze dat haar huwelijk al lang niet meer bestaat. Dit is niet de man met wie ze 15 jaar geleden getrouwd is.

Soms heeft ze zin om het helemaal op te geven. Om niet meer te vechten voor haar huwelijk. Ze is het beu om steeds op haar woorden te moeten letten omdat hij zo heetgebakerd is. Hoe komt het eigenlijk dat hij zo veranderd is? Toen ze net samen waren, leefden ze als in een droom. Ze hadden het zo goed met zijn tweeën en hebben vele jaren een leven geleid zonder de minste zorgen.

De metalen poort opent zich en ze spoedt zich erdoor. Eenmaal binnen blijft ze nog even wachten op het grindpad om zeker te zijn dat de poort zichzelf terug sluit. Simone doet nooit half werk. Dat is de belangrijkste reden waarom ze hier al zolang mag werken. Haar man kan daar een puntje aan zuigen. Als hij van die vervloekte fles zou kunnen afblijven, dat zou al een grote stap in de goede richting zijn.

De drank is volgens haar de oorzaak van alle problemen. Onder de invloed daarvan is hij een compleet andere man geworden. Ze is er zeker van dat hij nu al onderweg is naar dat dorpscafé dat vroeg zijn deuren opent voor types zoals hij.

Simone komt aan bij de grote villa en ziet dat ze de tweede code aan de matglazen voordeur niet moet invoeren. Mevrouw

Barbara is blijkbaar thuis. Ze weet dat haar bazin zeer gesteld is op haar veiligheid en op haar privacy. En Simone respecteert dit ten volle. Want het is dankzij deze job dat ze er nu in slaagt om elke maand een beetje geld opzij te leggen. Stiekem weliswaar, want als haar man het zou weten, zou er van die zuurverdiende centjes snel geen sprake meer zijn. Eenmaal ze genoeg gespaard heeft, zal ze hem verlaten. Ze kijkt halsreikend uit naar die dag.

De beslissing is genomen en ze is niet van plan om er op terug te komen. Hij heeft al genoeg tweede kansen gekregen en geen enkele keer heeft hij ze benut.

Ja, telkens ze aanstalten maakte om bij hem weg te gaan, leek hij ineens in paniek te geraken. Dan putte hij zich uit in excuses en beloofde hij dat alles zou veranderen. Waarna het dan effectief een tijdje goed ging tussen hen beiden. Maar nooit voor lang. Moesten ze geen zoon samen op de wereld gezet hebben, was ze al lang verhuisd naar een plek ver van hier.

Simone komt aan in de ruime hal van het huis en hangt haar jas weg in één van de ingebouwde kasten. Ze neemt haar gloednieuwe werkschoenen en trekt ze aan. Wat is ze fier op die aankoop. Het zijn de ideale schoenen om een hele dag mee rond te lopen en om een huis zo groot als dit te poetsen.

Terwijl ze verder de gang in loopt, gaan haar gedachten terug naar die nacht van twee weken geleden die haar heeft doen beseffen dat het zo niet verder kan. Tijdens de zoveelste ruzie was hij heel dicht bij haar komen staan en hield hij niet op met roepen. Het feit dat zij zo kalm bleef, maakte hem alleen nog kwader. Toen ze wou wegstappen had hij haar ruw bij haar arm genomen en haar een flinke duw gegeven. Het was de eerste keer dat hij tegen haar geweld had gebruikt. Ze heeft aan zichzelf beloofd dat het ook de laatste keer zou zijn.

Simone houdt halt wanneer ze verderop iets op de grond ziet liggen, dicht tegen de monumentale trap met de zware leuning in roestvrij staal. Ze doet een paar stappen en plots herkent ze de contouren van een lichaam. En meteen herkent ze ook de designerjurk van de vrouw die daar in een vreemde houding ligt onderaan de trap.

'Oh mijn God' fluistert ze en ze houdt haar handen voor haar geopende mond.

'Mevrouw Barbara, wat is er gebeurd?' zegt ze luidop. Simone is compleet verbijsterd en kijkt met afschuw naar de mooie blonde vrouw die daar op de koude marmeren vloer ligt.

Haar wijdgeopende ogen staren naar de enorme kristallen lichter die hoog boven haar hoofd aan het plafond hangt. Haar ene arm ligt gekneld onder haar slanke lichaam en uit haar neus loopt een dun straaltje bloed.

Simone is verstijfd van angst en durft niet naar het lichaam toe te

gaan. Zou ze dood zijn? Het lijkt er alleszins op. Ze weet niet wat ze moet doen en beseft dat ze iemand moet bellen. Ze neemt met trillende handen haar gsm uit haar zak. Wat is dat noodnummer ook al weer? Ze vervloekt zichzelf omdat ze het nooit kan onthouden, het is ofwel 100 ofwel 101. Ze belt op goed geluk het eerste nummer en terwijl ze wacht komt er een andere gedachte bij haar op. Hoe gaat ze nu nog kunnen sparen als ze hier niet meer kan werken? Maar onmiddellijk schaamt ze zich voor die gedachte. Ze hoort dat iemand opneemt en ze concentreert zich op de oproep.

'Met de dienst 100, hoe kan ik u helpen?'

'Ja, ik wil, ik bedoel, er is iets gebeurd met de vrouw voor wie ik werk' stamelt Simone.

'Wat bedoelt u met 'er is iets gebeurd' mevrouw, is er iemand in gevaar?'

'Euh, nee, ik denk dat ze dood is' zegt Simone en ze kan niet geloven dat ze dat net gezegd heeft.

'Mevrouw, het is van het allergrootste belang dat u daar zeker van bent. Bent u in staat om te zien of er nog een hartslag is?'

'Een hartslag? Maar haar ogen zijn open en ze beweegt niet meer' zegt Simone.

'Mevrouw, luister, ik zal dadelijk iemand naar u toesturen maar als die dame nog in leven is, kan u er misschien voor zorgen dat ze in leven blijft. Ik vraag u met aandrang om aan haar pols of haar keel te gaan voelen naar een hartslag.'

Simone slaakt een diepe zucht, stapt met tegenzin naar de vrouw die daar uitgestrekt op de vloer ligt en knielt neer naast haar hoofd. Ze legt haar rechterwijsvinger op de keel en trekt deze in een reflex terug wanneer ze schrikt van hoe koud de huid aanvoelt. Ze beseft dat ze moet doorzetten en voelt een tweede maal. Niets. Ze is echt dood. Dit is ongelooflijk.

Van ver hoort ze ergens een stem roepen, steeds luider en luider. Tot ze zich realiseert dat die stem uit haar gsm komt die ze nog steeds in haar andere hand heeft.

'Hallo? Hallo?'

'Ja, ik ben hier, maar ik voel geen hartslag, ik denk echt dat ze overleden is.'

'Oké mevrouw, mag ik uw naam alstublieft en het adres van waar u belt?'

Simone geeft de gevraagde informatie en beëindigt de oproep. Ze kan nog steeds haar blik niet afwenden van haar vroegere werkgeefster en vraagt zich af wat er gebeurd kan zijn. Is ze van de trap gevallen? Is ze gestruikeld of was ze misschien dronken? Maar ze schudt haar hoofd, neen, mevrouw Barbara was een zeer voorname dame en zeker geen alcoholiste.

Simone blijft naast de vrouw zitten die ze al jaren kent en streeft

door dat lange blonde haar waar ze stiekem altijd jaloers op geweest is. Ze voelt de tranen over haar wangen stromen als ze beseft dat ze deze vrouw nooit meer in levende lijve zal zien. Met een soort troostend gebaar neemt ze één van de koude handen in haar eigen hand en blijft zitten wachten. Wanneer ze na een tijdje het geluid van de sirenes hoort, staat ze recht om de grote poort van op afstand te openen. Daarna gaat ze terug zitten en hoopt uit de grond van haar hart dat haar man hier niets mee te maken heeft.

2

Op ongeveer 20 kilometer daarvandaan wacht hoofdinspecteur Lucas Daels tot de geheel in het zwart geklede man zijn aanval gaat inzetten. Hij houdt nauwlettend zijn bewegingen in de gaten en is op zijn hoede voor een plotse uitval. De twee mannen staan op niet meer dan een meter van elkaar, net iets te ver om elkaar te kunnen raken. Eén van beiden moet de eerste stap zetten. Maar Lucas is niet van plan om dit te doen. Tenslotte is de man met de bivakmuts het gevecht begonnen.

Hij tracht uit de blik in de ogen van de man af te leiden wat hij van plan is, maar daar krijgt hij de tijd niet voor. Plots laat de man zich soepel vallen en haalt hij Lucas met een beenveeg onderuit.

Ingegeven door jarenlange training rolt hij echter onmiddellijk door en krabbelt recht vooraleer de man zich op hem kan werpen om hem te overmeesteren.

De twee mannen, die ongeveer even groot en breed zijn, staan terug recht tegenover elkaar.

Maar niet voor lang. De man springt zonder enige waarschuwing met gestrekte arm naar voor en zo snel als een slang die toeslaat op haar prooi grijpt hij Lucas bij de keel. Dat had Lucas niet zien aankomen en hij is enkele seconden totaal verrast. Maar weer wordt hij gered door het feit dat hij nooit een training heeft gemist tijdens zijn loopbaan bij de politie. Hij zwaait zijn arm omhoog en geeft een harde slag tegen de pols van de man die hem in de greep heeft. Hierdoor moet die zijn keel loslaten. In één beweging geeft hij met zijn andere gebalde vuist een slag op het middenrif van zijn aanvalser waardoor deze dubbel plooit.

Lucas is nu helemaal opgefokt en maant zichzelf aan tot kalmte. Nu geen overhaaste aanvallen doen, dat zou niet verstandig zijn, want hij is nog niet klaar met deze man. Hij probeert rustig adem te halen en zich klaar te houden voor de volgende aanval.

Wanneer hij ziet dat de man iets uit zijn achterzak haalt, vreest Lucas het ergste. Als het een vuurwapen is, mag hij nu niet

aarzelen en moet hij zich op hem werpen voor hij de kans krijgt om te richten. Maar het blijkt geen pistool of revolver te zijn, maar een vlindermes.

De stilte waarin het gevecht zich nu al een tijdje voltrekt, wordt doorbroken door het geluid van het staal dat zich ontvouwt uit de twee handvatten.

Het is niet de eerste keer dat Lucas het ongewapend opneemt tegen iemand met een mes, maar deze keer is hij er niet gerust in. Zijn tegenstander heeft al tweemaal bewezen dat hij verrassend uit de hoek kan komen.

Lucas zet één been voor een ander en spant al zijn spieren. Nu komt het erop aan om de zwaai met het mes te ontwijken en tegelijk te proberen de man te ontwapenen. Hij weet dat het onmogelijk is om meerdere steken met het mes te vermijden door te bukken of weg te springen. Dat kan alleen maar in Hollywoodfilms. Het moet dus gebeuren bij de eerste keer.

En daar komt dat moment al aan. Lucas had een aanval aan zijn linkerkant verwacht, maar met een snelle beweging verwisselt de gemaskerde man het mes van hand en steekt het mes naar voor met de bedoeling hem vol in de buik te raken.

Lucas beweegt zijn bovenlichaam vliegensvlug naar links waardoor het mes hem op enkele centimeters mist. In één beweging grijpt hij de pols van de man en houdt die stevig vast. De eerste reactie van de aanvaller is zijn pols proberen los te wringen en dat geeft Lucas enkele seconden de tijd om de overhand te nemen in het gevecht. Hij doet een stap naar voor, haakt zijn rechterbeen achter de man en brengt die zo ten val terwijl hij zijn pols blijft vasthouden. Ze vallen alle twee op de grond en Lucas zet direct zijn twee knieën op de armen van de man waardoor deze geheel geïmmobiliseerd is en het mes niet meer kan gebruiken.

Lucas rukt de bivakmuts van het gezicht van zijn tegenstander en die beseft dat hij het gevecht verloren heeft.

Wanneer Lucas het applaus hoort van de agenten en van de collega inspecteurs, staat hij recht en helpt hij de andere man overeind.

'Proficiat Lucas, je hebt gewonnen' zegt zijn tegenstander terwijl hij het vlindermes waarvan de punt is verwijderd terug in zijn broekzak steekt.

'Maar het heeft deze keer niet veel gescheeld, dat ga je toch beamen hoop ik?'

Lucas knikt.

'Ja, misschien is het tijd voor mij om een kantoorjob te doen?' antwoordt hij lachend.

Ondertussen is de trainer erbij komen staan en die klopt hen beiden tevreden op de schouders.

'Goed gedaan heren, mooi gevecht, maar blijven oefenen is de

boodschap!

Dan richt hij zich tot de groep mannen die zich rond de mat in de kleine sportzaal verzameld heeft.

'Collega's, dit was het voor vandaag. Volgende keer doen we een leuke variatie op hetzelfde thema: hoe verdedig je jezelf tegen iemand met een wapen dat de laatste tijd nogal populair is geworden: een baseball bat. Maar nu is de training afgelopen, bedankt iedereen!'

De groep verlaat druk pratend de zaal in de richting van de douches en Lucas volgt hen met een goed gevoel vanbinnen. Ondanks zijn 52 jaar heeft hij het toch maar weer mooi gedaan, gewonnen tegen iemand die zeker 15 jaar jonger is. Goed voor zijn mannelijke trots. Maar zijn vrolijkheid verdwijnt al snel wanneer hij in de kleedkamer zijn gsm checkt. Hij heeft een gemiste oproep van zijn baas, de commissaris.

3

Enkele uren later zit Lucas achter het stuur van zijn dienstwagen en baant hij zich een weg door het drukke verkeer. Na de verkwikkende douche heeft hij zijn baas, commissaris Van Looveren, teruggebeld en dat gesprek heeft hem nogal wat stress bezorgd. En hij haat stress.

In de 10 jaar die hij nu werkzaam is bij de afdeling Moordzaken heeft hij al voldoende bewezen dat hij zelf zijn boontjes kan doppen. Maar ze moeten hem de nodige vrijheid geven om zijn job te kunnen doen. Waarom wordt hij dan nu gevraagd om babysitter spelen?

Zijn gedachten worden onderbroken door de vriendelijke gps dame met het Nederlandse accent. Ze raadt hem sterk aan om rechts af te buigen, en met die woordkeuze moet hij altijd even glimlachen. Gehoorzaam draait hij de straat in en die blijkt warempel een mooie dreef te zijn. Als hij tussen de hoge bomen aan weerszijden van de weg rijdt, ontbreekt enkel nog goed weer en het geluid van de krekels om bij hem een zuiders vakantiegevoel op te roepen. Maar verlof is jammer genoeg nog veraf voor hem. Op deze bewolkte dag is hij onderweg naar een 'crime scene' zoals dat in het Engels zo mooi klinkt. In een villa aan de rand van de stad werd een vrouw dood aangetroffen. Aangezien de dame van de trap lijkt gevallen te zijn, zou het over een ongeval kunnen gaan.

Maar er zijn blijkbaar elementen die kunnen wijzen op een verdacht overlijden en daarom werd zijn afdeling gevraagd een onderzoek in te stellen. Normaal gezien zou Lucas dat op zijn eentje doen, maar

nu dus niet. Op bevel van de commissaris zal hij moeten samenwerken met een of ander groentje.

Nou ja, samenwerken, het komt erop neer dat hij hem dus zal moeten opleiden. Hij vraagt zich af hoe die nieuweling het voor elkaar gebracht heeft om als zijn partner direct toegewezen te worden aan een mogelijke moordzaak.

Lucas rijdt door de openstaande poort het pad op, parkeert zijn wagen naast het gemillimeterde gazon en vooraleer hij uitstapt, werpt hij nog een blik in de achteruitkijkspiegel. Hij gaat even met zijn handen door zijn bruine haar waar nog steeds geen enkel grijs haartje te zien is. Regelmatig zijn er vrienden die hem ervan beschuldigen zijn haar te kleuren maar hij valt nog liever dood dan dit te overwegen.

Hij stapt uit, sluit de deuren en blijft dan even staan. Zijn ervaring heeft hem geleerd om heel alert te zijn vanaf het moment dat hij op de plaats van het voorval aankomt. Hij kijkt op naar de villa en wat hij ziet is een perfect onderhouden woning, waar gemakkelijk twee gezinnen zouden kunnen wonen. Het dak is nieuw en aan de degelijke houten ramen is nergens een spoortje van afgebladerde verf te bekennen.

Wie dergelijk huis kan kopen én het zo goed onderhoudt, zal er wel warmpjes in zitten, denkt hij.

Hij bekijkt nu de voorgevel en zoekt naar eventueel aanwezige camera's. Hij is in zijn nopjes als hij er eentje ontdekt een paar meter boven de grote glazen voordeur. Tenslotte werpt hij nog een blik op de beide uiteinden van het grote perceel. Links en rechts ziet hij hetzelfde type kwaliteitsvolle afsluiting plus een haag die recent nog gesnoeid werd.

Achter de haag ziet hij op het perceel aan de linkerkant een even groot huis staan, enkele meters hoger gelegen dan waar hij zich nu bevindt. Hij merkt direct op dat je vanuit die ramen een onbelemmerd zicht hebt op alle andere huizen en tuinen.

Lucas weet voorlopig genoeg en stapt rustig naar de ingang. Het display van de alarminstallatie, dat op ooghoogte op de gevel is aangebracht, ontsnapt evenmin aan zijn blik maar het scherm is leeg, er staat geen alarmboodschap op vermeld.

Hij bekijkt vervolgens de immense glazen voordeur maar treft op het eerste zicht geen beschadigingen aan. Uit het verdere onderzoek zal moeten blijken of er ergens anders sporen te vinden zijn van inbraak, bijvoorbeeld aan één van de vele ramen of deuren die het huis rijk is.

Bij het binnengaan kruist hij de beroepsfotograaf die net klaar is met zijn werk. Aan zijn droevige blik te zien zou deze man liever landschappen of zonsondergangen fotograferen. Maar ja, er moet brood op de plank komen nietwaar.

Ook de wetsdokter komt hem gehaast tegemoet. Lucas heeft al

verschillende malen met hem samengewerkt en heeft het volste vertrouwen in zijn expertise.

'Dag dokter Verleyen' spreekt hij hem aan 'kan u me misschien al een korte samenvatting geven?'

De kleine kalende man bekijkt hem even en doet vervolgens zijn bijnaam alle eer aan. Hij wordt de Twitteraar genoemd omdat hij altijd spreekt in korte woorden en zinnen.

'Dame is van de trap gevallen. Maar ook verdachte blauwe plekken in de halsstreek. Dus hoofdoorzaak van overlijden nog niet gekend. Niet zeker dat de val van de trap noodlottig was. Autopsie is nodig' brengt hij fronsend uit. En zonder verdere uitleg is hij al de deur uit, op weg naar een volgend slachtoffer ergens ten lande.

Lucas gaat naar binnen en komt aan in de gang waar hij ziet dat de Ghostbusters nog volop aan het werk zijn. Hij heeft het forensisch onderzoeksteam deze bijnaam gegeven vanwege hun witte pakken en door het feit dat ze meestal jagen op spoken, namelijk de vingerafdrukken van de dader(s).

Hij heeft ergens gelezen dat het percentage van zaken dat opgelost is door hun bevindingen helaas te verwaarlozen is. Met andere woorden, de realiteit is geenszins zoals in die bekende Amerikaanse soaps. Lucas vraagt zich af hoe die mensen gemotiveerd kunnen blijven in hun werk.

Hij begroet het team en geeft zijn ogen de kost in de grote hall. Zoals iedereen daar aanwezig, is ook hij onder de indruk van de doordachte manier waarop deze ruimte ingericht en gemeubeld werd. De pracht en praal waarmee dat gebeurde, bevestigt zijn eerdere vermoeden dat de bewoners van de villa er veel geld voor over hebben gehad. Overal werd marmer gebruikt, de ingebouwde kasten zijn vervaardigd uit het duurste soort hout en een enorme kristallen luchter aan het plafond is de kers op de taart. De bewoners hebben niet alleen geld maar ook smaak denkt hij bewonderend.

Onder aan de majestueuze trap ziet hij het slachtoffer liggen en ondanks de vreemde houding waarin ze ligt, ziet hij dat het een heel knappe vrouw was.

'Hoofdinspecteur Daels?' hoort hij iemand achter zich zeggen. Hij draait zich om en ziet een jonge, erg kleine man in een keurig pak voor zich staan. Hij steekt zijn hand uit en stelt zich voor.

'Ik ben Danny Gooris, je partner bij deze zaak. Aangenaam!'

Lucas schudt verbaasd de uitgestoken hand en bekijkt de jongeman die voor hem staat. Hij kan niet ouder zijn dan 25 jaar en lijkt totaal niet op het prototype van de klassieke politieagent. Hij is een heel stuk kleiner dan Lucas, die zelf 1m86 meet. Geldt de minimumlengte dan niet meer voor de nieuwe rekruten? In een oogopslag ziet hij dat de jongen voor de rest wel goed gebouwd is, hij heeft tamelijk brede schouders en er is geen spoor van een

buikje te bespeuren. Nog niet, kan Lucas niet nalaten te denken, wacht maar tot je zo oud wordt als ik.

'Aangenaam' zegt Lucas 'heeft de commissaris jou naar hier gestuurd?'

De jongen aarzelt even en antwoordt ietsje gegeneerd 'Ja, omdat hij ervan overtuigd is dat ik veel van jou zal kunnen leren.'

Lucas knikt en blijft bij zijn voornemen om hier later een hartig gesprekje over te voeren met zijn baas. Maar voorlopig zal hij dan maar zijn rol spelen zoals het van hem verwacht wordt. De zaak in handen nemen en het groentje opleiden.

'Zo Danny, heb je hier al rondgekeken? Ik ben heel benieuwd naar je bevindingen. En graag een volledig verslag als het even kan. Volgens de regels.'

Lucas is tevreden als Danny een klein notaboekje uit zijn binnenzak vist, hij heeft toch al een en ander genoteerd, dat is een goed teken.

Danny begint aan zijn relaas en Lucas luistert aandachtig terwijl hij de jonge agent observeert.

'Na de oproep van de hulpdiensten aan het bureau' oreert Danny 'heeft de commissaris me gebeld en me bevolen dadelijk naar hier te komen. Ik heb samen met de lokale politie de plaats van het gebeuren direct afgesloten voor het publiek.'

Hij bladert in het boekje om de naam van het slachtoffer te vinden. 'Het gaat om Barbara Stievens, 38 jaar oud. Zij is sinds 5 jaar woonachtig op dit adres.

Toen ik hier aankwam zat de poetsvrouw nog naast het lijk. Ze hield niet op met huilen en bleef maar zeggen hoe erg ze het vond dat mevrouw Barbara gevallen was. Haar ondervraging is gepland voor deze namiddag op het bureau. Haar strafblad werd al gecheckt en dat is blanco. Het enige wat opdook was een klacht die ze zelf had ingediend tegen haar echtgenoot. Wegens huiselijk geweld. Maar later heeft ze die klacht terug ingetrokken.'

Danny kijkt even naar Lucas en gaat verder als een reactie uitblijft. 'We hebben het huis dadelijk doorzocht maar er was niemand anders aanwezig. We hebben ook de tuin uitgekamd, zonder resultaat.'

'Zijn er sporen van braak op de ramen of deuren?' vraagt Lucas.

'Nee, niets, alle ramen en deuren waren potdicht, behalve dus de voordeur. Het alarm aan de poort was waarschijnlijk uitgeschakeld door de poetsvrouw en het alarm aan de voordeur was niet geactiveerd aangezien er iemand thuis was.'

'Veronderstel je dat of weet je het zeker?' vraagt Lucas.

Danny aarzelt even en zegt 'Hm, je hebt gelijk, het zijn veronderstellingen. Ik zal een rapport opvragen van het gebruik van de alarminstallatie.'

'Doe dat, en check vooral hoeveel codes er zijn aangemaakt en

wanneer welke codes gebruikt zijn'

Danny knikt, wil verder gaan maar Lucas onderbreekt hem.

'Danny, je hebt misschien een beter geheugen dan ik, maar ik raad je stellig aan om mijn instructies of vragen altijd ergens te noteren. Nu staan we nog maar aan het begin van deze zaak. Maar binnenkort zal er zoveel informatie binnenkomen en te verwerken zijn dat je best alles opschrijft, om zeker niets te vergeten.'

De jongeman bloost om die terechtwijzing en noteert gehoorzaam wat Lucas hem gevraagd heeft.

'En verder?' vraagt Lucas

'Er zijn nergens sporen van een eventuele worsteling aangetroffen. Zichtbare bloedsporen evenmin, behalve die van de vrouw op de plaats waar ze is aangetroffen. Het onderzoek naar de vingerafdrukken is zoals je merkt nog steeds bezig.'

Danny werpt een blik op de Ghostbusters en gaat dan verder.

'Op de bovenverdieping is alles piekfijn in orde. Kasten en laden zijn dicht. In de slaapkamer staat een juwelenkistje met een aantal ringen en halssnoeren. We zullen aan de medebewoonster vragen of er iets ontbreekt'

Lucas ziet tot zijn tevredenheid dat Danny zijn raad opvolgt en deze actie noteert. Hij vraagt zich wel af of hij het nog gaat kunnen lezen, wat een handschrift heeft die jongen. Het lijkt wel Hebreeuws.

'De handtas van mevrouw Stievens ligt in de badkamer, schijnbaar onaangeroerd. Er zit een portemonnee in die ongeveer een honderd euro en enkele kredietkaarten bevat.

'En waren er beneden kostbare spullen of cash geld aanwezig?'

'Op het gelijkvloers hebben we achter een schilderij een kluis gevonden die beveiligd is met een geheime code. De kluis is gesloten en is niet beschadigd. Ook beneden zijn geen sporen van een gevecht te merken. Alles staat op zijn plaats en het is hier zeer clean. Geen vuile voetstappen of iets dergelijks te zien.'

'Oké, en is er een zolder of een kelder? '

Danny kijkt hem verrast aan en bekent dat hij daar niet echt naar gezocht heeft.

'Ik zal dit na ons gesprek onmiddellijk nakijken baas' zegt hij gegeneerd.

'En dan het slachtoffer' vraagt Lucas 'wat weet je daar al van? '

'Ze was blijkbaar al overleden wanneer de poetsvrouw haar heeft gevonden. Volgens de wetsdokter zou het geen natuurlijke dood zijn. In haar hals zijn namelijk kneuzingen gevonden die eventueel zouden kunnen veroorzaakt zijn door wurging. Daarom zal een autopsie moeten uitwijzen wat de ware doodsoorzaak is.'

Terwijl Danny aan het praten is, voelt Lucas aan de haartjes in zijn nek dat iemand naar hen aan het kijken is. Hij draait zich om en ziet dat een jonge mooie vrouw van het Ghostbusters team hen met een nieuwsgierige blik aan het observeren is. Als ze merkt dat hij

naar hij haar kijkt, wendt ze snel haar hoofd af en richt ze haar aandacht terug op haar werk.

Vreemd, denkt Lucas, kent ze mij misschien? Of was ze ons aan het af luisteren? Hij besluit om straks even een praatje met haar te gaan doen.

Ondertussen is Danny nog steeds verslag aan het uitbrengen en Lucas vangt nog net iets op over een weduwe.

'Sorry Danny, herhaal dat even wil je, zei je nu een weduwe en geen weduwnaar?'

'Ja hoor, mevrouw Stievens woonde op dit adres samen met een zekere Vanessa Casters. Volgens mijn gegevens waren ze 1 jaar gehuwd.'

'Aha, oké, en weet je waar deze persoon zich momenteel bevindt? En is zij al op de hoogte gebracht?'

'Ik heb haar assistente op kantoor gebeld. Mevrouw Casters is in Wallonië voor zaken. Ze bevestigde dat ze zo spoedig mogelijk naar huis zal komen.'

Lucas tast naar de onderkant van zijn rug waar een lichte pijn zich begint te manifesteren. Ze staan hier nu al een hele tijd recht en hij heeft ondervonden dat zijn onderrug de laatste tijd hiertegen in opstand komt. Niets te maken met leeftijd denkt hij, gewoon een gevolg van de intensieve training van vanochtend.

'Dus je weet wat je moet doen Danny? Ik ga nu hier nog even rondkijken. We zien elkaar terug op kantoor voor het gesprek met de poetsvrouw. En we gaan ook de burens aan weerskanten van de villa een bezoekje brengen. Vraag aan Jenny, onze administratieve assistente, om alvast de afspraken vast te leggen.'

De twee mannen nemen afscheid van elkaar en wanneer hij de jongen ziet weggrennen, benijdt Lucas hem om zijn jeugdig enthousiasme. Maar hij weet ook dat een zaak als deze zeker niet alleen met enthousiasme kan opgelost worden. Lucas herinnert zich ineens de mysterieuze blik van de knappe jongedame in het witte pak. Maar hij is te laat, het team is al vertrokken, en door het raam ziet hij nog net hun onopvallende witte bestelwagens weggrijden.

4

Lucas werpt nog een laatste blik op de overledene en besluit de villa langs de achterdeur te verlaten. Zo komt hij op het riante terras waar hij al zijn tijd neemt om even rond te kijken. Maar ook hij vindt nergens sporen van inbraak, noch aan de ramen noch aan de deuren.

Terwijl hij de perfect onderhouden tuin overschouwt, denkt hij aan de poetsvrouw. Zou zij er iets mee te maken hebben? Hij denkt aan de klacht die ze had ingediend tegen haar echtgenoot en die ze later terug ingetrokken had. Klassiek. Maar toch de moeite waard om dieper op in te gaan. Tijdens de ondervraging die straks zal plaatsvinden wil hij er zeker het fijne van weten.

Het begint te regenen en Lucas gaat onder het zeildoek staan dat het terras voor een deel overspant. Hij denkt aan de reden die de poetsvrouw zou kunnen hebben om haar werkgeefster eventueel te vermoorden.

Geld is sinds het begin der tijden een voor de hand liggend motief. Hij gaat Danny vragen om daarom haar financiële situatie grondig te checken. Want schulden kunnen een mens drijven tot daden die je anders nooit zou verwachten van een doodgewone burger.

Hoeveel cash zou er eigenlijk aanwezig geweest zijn in het huis? Blijkbaar zat er nu nog honderd euro in die portemonnee, maar hoeveel geld zat er oorspronkelijk in?

Dit zullen ze moeten vragen aan de weduwe van het slachtoffer. Weduwe, niet weduwnaar, want het was geen typisch man-vrouw huwelijk. Hij zal op zijn woorden moeten letten om zich niet te vergissen.

Hij neemt zijn smartphone, opent een gratis software die hij gedownload heeft en maakt een notitie over de poetsvrouw. Hij heeft zelf die software op zijn telefoon geïnstalleerd, want een professionele toepassing die heel het korps zou kunnen gebruiken, is vandaag nog niet beschikbaar. Dat zou nochtans de onderlinge uitwisseling van informatie een groot stuk kunnen vergemakkelijken. Danny en hij zouden op die manier hu gegevens automatisch kunnen synchroniseren en zo permanent beschikken over de recentste informatie. Maar jammer genoeg loopt de overheid op dat gebied nog serieus achter. En daarom gebruiken de meeste agenten en inspecteurs nog steeds het oude papieren notitieboekje.

Lucas realiseert zich dat hij de inspectieronde van de tuin niet langer kan uitstellen. In de gietende regen stapt hij het gazon op. Hij volgt het pad dat zich een weg slingert tussen grote rozenstruiken en verschillende kleine standbeelden die zonder uitzondering engelen afbeelden. Hier wonen romantische zielen denkt hij, zelf vindt hij het maar niets. Hij wandelt langs de ronde vijver met bijhorend fontein - met weer twee engeltjes - en komt dan aan het eind van de tuin. Hij kijkt op naar een oude muur die zeker 3 meter hoog is en waar op de bovenkant scherpe driehoekjes gebroken glas bevestigd zijn. Niet slecht als beveiliging maar een beetje uit de tijd.

Ondertussen is hij doornat geworden en vindt hij het welletjes. Hij keert terug op zijn stappen en kijkt goed naar de afsluiting en de

hagen aan de zijkant. Maar er zijn geen gaten te bemerken waardoor eventueel iemand de tuin zou binnengedrongen zijn. Terug onder het zeildoek schudt hij de regen van zijn jas en maakt de bedenking dat, als het een moord is, ze mogelijk gepleegd is door een bekende van het slachtoffer. Maar het is nog veel te vroeg voor conclusies.

5

Alsof het zo afgesproken is, stopt het met regenen wanneer Lucas in zijn anonieme grijze dienstwagen stapt. Hij vloekt binnensmonds om de slechte timing, trekt zijn natte jas uit en legt die op de lege achterbank. Hij start de auto en rijdt met knarsende banden het grindpad op in de richting van de poort die nog altijd openstaat. Zijn maag knort luid, tijd om iets te eten. Na een kilometer of zo komt hij aan in een nabijgelegen dorp en ziet hij op het centrale plein een snackbar die op dit late middaguur nog open is.

Na zijn wagen geparkeerd te hebben, stapt hij naar binnen en botst onmiddellijk op een lange rij wachtenden. Blijkbaar een florerende zaak hier. Hij wacht geduldig tot het zijn beurt is en houdt zich onledig met het observeren van al die wachtende mensen. Een stel jongeren lijkt de wedstrijd van het meest ongezonde beleg te willen winnen. Zelf legt hij zich daarentegen een strikte discipline aan de dag als het op eten aankomt.

Maar als hij eerlijk is met zichzelf mag hij dat wel niet als een sterke karaktertrek beschouwen. Omdat hij sinds enkele jaren een voedselallergie heeft opgelopen, is hij permanent op zijn hoede voor wat hij in zijn mond steekt.

Zijn aandacht wordt plots getrokken door iets wat een vrouwelijke klant zegt tegen het meisje achter de koeltoeg.

'Ja ja, ze is van de trap gevallen heb ik gehoord. Op slag dood.'

'Wat erg' antwoordt het jonge meisje terwijl ze grote schellen Italiaanse ham tussen een broodje legt.

'En het was zo'n mooie vrouw hé. En een rijke. Je ziet hé, geld maakt niet gelukkig, het is waar wat ze zeggen' vervolgt de vrouw, die belust is op een roddel.

Lucas is ook nu weer verbaasd hoe snel nieuws zich kan verspreiden. Soms vraagt hij zich af hoe dat precies in zijn werk gaat. Rooksignalen? Tamtam? En hij begrijpt evenmin hoe andere mensen zoveel plezier kunnen beleven aan het feit dat zij als eerste iets kunnen doorvertellen. Als je goed kijkt, kan je zelfs het stiekeme genot van hun gezichten aflezen. Zelfs als het om treurige dingen gaat, zoals nu toch het geval is.

Wanneer het uiteindelijk zijn beurt is, bestelt hij een slaatje met tonijn en een cola. Nadat hij afgerekend heeft, ziet hij dat er net een klein tafeltje vrijkomt. Hij stapt er hoopvol naar toe maar wordt bruut de pas afgesneden door een struise man met een bierblikje in de hand. De man ploft neer op de stoel en kijkt Lucas aan met een uitdagende blik.

'Is er iets?' vraagt hij grijnzend en ontbloot daarbij enkele rotte tanden.

Lucas besluit er geen woorden aan vuil te maken en draait zich om met de bedoeling naar buiten te gaan. Dan maar in de auto eten. Maar achter zich hoort hij de man luid 'Pussy Pussy' zeggen terwijl hij daarbij fluitende geluiden maakt. Lucas stopt, aarzelt even, zucht en gaat dan terug naar het tafeltje. De man ziet hem met plezier terugkomen, staat gezwind recht en komt rechtover Lucas staan. Ze staan oog in oog maar Lucas moet wel naar de man opkijken omdat die een stuk groter is dan hij.

'Wel wel, van gedachten veranderd?' brengt de grote man uit en spuwt daarbij Lucas half onder met zijn speeksel. Maar vooraleer Lucas iets kan zeggen of doen, wordt de man plots hardhandig opzij geduwd door iemand die van links komt afstormen.

'Maak dat je wekomt, ik heb je al gezegd dat je hier niet meer welkom bent!' roept een vrouw en ze blijft de verbaasde man verder duwen in de richting van de uitgang. Deze biedt merkwaardig genoeg geen weerstand en draait zich nog even om naar Lucas om hem een spottende blik toe te werpen vooraleer hij kordaat wordt buitengewerkt.

De vrouw richt zich tot Lucas en put zich uit in excuses.

'Sorry hoor meneer, ik had niet gezien dat hij weer binnen geraakt is. Die man heeft nogal een moeilijk karakter, maar in normale omstandigheden heeft hij geen kwaad in zich. Het is pas als hij gedronken heeft dat hij verandert in een zeer vervelende ruziezoeker, zoals nu dus.'

Lucas knikt en is gebiologeerd door het mooie symmetrische gezicht van de vrouw die voor hem staat. Ze lijkt iets jonger dan hij en ze ziet er gewoonweg verrukkelijk uit. Zelfs met haar glanzend bruine haren vastgebonden in een simpel staartje en met een groot keukenshort besmeurd met mayonaise en mosterd, ziet ze er beeldig uit.

'U kan gerust plaats nemen aan het tafeltje en mag ik u iets aanbieden van de zaak?'

Lucas vraagt zich af of een kus van de zaak zou kunnen, maar hoort zich iets anders zeggen.

'Oh dat hoeft niet hoor, maar alleszins bedankt voor uw tussenkomst'

'Wel, smakelijk dan' zegt ze, kijkt hem even recht in zijn ogen en stapt weg om de andere klanten te gaan bedienen.

Het slaatje smaakt hem enorm en Lucas plaatst een mentale voetnoot om hier zeker nog eens te komen lunchen.

6

Wanneer hij terug in de auto zit, is hij weer helemaal gefocust op de ontdekking van de dode vrouw in de mooie villa. Uit ervaring weet hij dat de dood van die dame later slechts het topje van de ijsberg kan blijken te zijn. Terwijl hij de auto start, denkt hij terug aan gelijkaardige zaken waarop hij in het verleden gewerkt heeft. Die waren eveneens begonnen met een eenvoudig ongeval of een zelfmoord veroorzaakt door een overdosis aan geneesmiddelen. Tot hij dieper was gaan graven. En hoe dieper hij groef, hoe meer hij een sneeuwbaaleffect creëerde van andere feiten en gebeurtenissen die op hem afkwamen en die allemaal wel iets met elkaar te maken hadden. Uiteindelijk vormden al die zaken een soort grote puzzel die hij in elkaar moest zien te krijgen. Hij weet nu dat het er steeds op aan komt het overzicht niet te verliezen en je zeker niet te laten afleiden door feiten of andere personen die er uiteindelijk niets toe doen.

Lucas heeft criminelen gekend die van het aanmaken van dwaalsporen hun specialiteit gemaakt hadden. Deze types strooiden valse feiten en verklaringen in het rond waardoor ze hoopten dat de politie zou afgeleid worden van haar doel. Het vergt als inspecteur een hoge mate van koelbloedigheid en van gezond verstand om alles steeds in de juiste context te kunnen plaatsen en om daarna tot de correcte conclusies te kunnen komen.

Ondertussen is hij het dorp uit gereden en neemt hij de grote steenweg in de richting van de stad. Hij zal maar net op tijd zijn voor de ondervraging van de poetsvrouw. Lucas is zeer benieuwd om zijn nieuwe partner in actie te zien. Hij is van plan om hem het gesprek te laten leiden en pas tussen te komen als het nodig zou zijn.

Wanneer hij op het politiebureau de gang in stapt waar alle verhoorkamers gesitueerd zijn, komt junior hem tegemoet.

'Dag baas, de weduwe is het slachtoffer gaan identificeren. Ze heeft bevestigd dat het haar vrouw was. En op mijn vraag is ze in haar woning gaan controleren of er iets gestolen was.'

'En?'

'Ze denkt dat er één schilderij verdwenen is maar het zou ook kunnen dat haar vrouw dat verkocht had. Voor de rest was alles onaangeroerd.'

'Is er een gesprek met haar gepland?'

'Ja hoor. Morgenochtend in haar loft in Brussel. Jenny vertelde me dat ze voorlopig niet meer naar de villa wil terugkeren, wat ik volkomen begrijp.'

'Dus je denkt dat haar emoties oprecht zijn? Dat ze dus geen komedie speelt?'

Lucas merkt aan de gelaatsuitdrukking van de jonge agent dat hij verrast is door die vraag. Hij heeft er blijkbaar niet bij stil gestaan dat niemand, ook de weduwe niet, buiten alle verdenking staat tot het tegendeel bewezen is.

'Sorry baas, dat is nooit in mijn gedachten opgekomen. Ik zal erop letten in de toekomst.'

Lucas knikt en ze spreken af om morgen samen te rijden naar de afspraak met mevrouw Casters. 'Dus morgen vertrekken we om 9u vanaf het bureau. Wat weet je al meer van haar?' vraagt Lucas. 'Mevrouw Casters is mede zaakvoerster in de onderneming waar ook mevrouw Stievens werkte. Het gaat om de firma DesiCon, actief in de textielsector. Haar strafblad is blanco.'

'Aha, goed. Zit de poetsvrouw al in de verhoorkamer?'

Aangezien dat het geval is, gaan ze er samen naar toe. Onderweg vraagt Lucas of Danny later kan controleren of deze dame uitstaande schulden heeft. Danny noteert het plichtbewust en ze stappen naar binnen.

In het midden van de sober ingerichte ruimte staan twee stoelen aan een kale metalen tafel, met daarachter nog één stoel. Een psycholoog die een tijd geleden hun afdeling had bezocht, raadde hen aan om voor een lager model van stoel te kiezen zodat de verdachte of de getuige moet opkijken naar de inspecteurs. Een kwestie van psychologische oorlogsvoering en intimidatie. Lucas gelooft echter niet in zulke details, hij vindt de manier waarop het gesprek wordt aangepakt het allerbelangrijkste. In de stoel ziet hij een vrouw van middelbare leeftijd zitten met een doos zakdoekjes op haar schoot. Ze is eerder klein en met harde trekken in haar gezicht. Een vrouw die haar mannetje kan staan denkt Lucas. Maar vandaag dan toch niet, want hij ziet dat haar ogen roodomrand zijn van de vele tranen die er wellicht al gevloeid zijn.

Lucas en Danny nemen plaats en de jonge agent neemt het woord terwijl hij op de startknop duwt van de kleine recorder die op de tafel staat.

'Dag mevrouw, ik ben inspecteur Gooris en dit is hoofdinspecteur Daels. U bent mevrouw Simone Verbessen? Woonachtig te Vleringen, Limburgsebaan 123?'

De vrouw droogt haar tranen en knikt bevestigend.

'Dus u werkte bij mevrouw Stievens?'

'Ja, al zeven jaar, zij was een zeer goede bazin' antwoordt ze met een gebroken stem.

'Hoe bent u aan die job geraakt?'

'Ik had in het dorp gehoord dat de vorige poetsvrouw opgestapt was en ik ben ernaar toe gegaan. Ik zocht al een tijdje werk maar ik had nog niets gevonden. Mevrouw Stievens was heel vriendelijk en na ons gesprek zei ze dat ik direct mocht beginnen. Ik was heel gelukkig op dat moment.'

'En uw taak was enkel poetsen?' vraagt Danny.

'Ja inderdaad, ik moest het hele huis proper houden, en het is een groot huis, dus ik had altijd genoeg werk. Daarom kwam ik ook elke week op dinsdag en donderdag. Weet u, het was allemaal officieel geregeld, u mag dat gerust controleren' zegt de vrouw.

'Bedankt mevrouw Verbessen, we zullen dat zeker doen. Is er volgens u iets veranderd op al die jaren dat u daar gewerkt hebt?'

Goede vraag denkt Lucas.

'Veranderd? Ja, toch wel. Met de komst van mevrouw Casters.

Vanaf dat moment had ik veel minder contact met Barbara, ik bedoel, met mevrouw Stievens. Vroeger praatten we meer met elkaar. Soms, als ze thuis was, en mijn werk was gedaan, vroeg ze om een koffie te komen drinken met haar. En dan hadden we steeds leuke gesprekken, zelfs uren lang.'

Bij die herinnering komen de tranen terug tevoorschijn en de vrouw neemt nog een zakdoekje.

'Zij was mijn bazin maar ze stelde zich helemaal niet zo op. Ik kon er alles tegen zeggen wat ik wou, zelfs over mijn man.'

Lucas en Danny bekijken elkaar en Danny vraagt wat ze daarmee bedoelt.

'Ja, ik had dat misschien niet moeten zeggen' antwoordt ze 'want dat heeft er niets mee te maken. Iedereen heeft weleens problemen in zijn huwelijk.'

'Mevrouw Verbessen, vandaag is het nog niet bekend wat de doodsoorzaak is van mevrouw Stievens, dus mag ik u vragen om ons alle informatie te geven die van belang kan zijn in het kader van het onderzoek? In welke context sprak u met haar over uw man?'

De vrouw zegt eerst niets en kijkt naar de grond. Dan lijkt ze een beslissing te nemen en geeft toch meer uitleg.

'Mijn man en ik zijn al 15 jaar gehuwd. Maar de laatste jaren zijn er problemen opgedoken. Hij drinkt te veel, voilà, daarmee weten jullie het.'

'Mevrouw Verbessen, staat dit in verband met de klacht die u heeft ingediend tegen uw man wegens huiselijk geweld?'

De vrouw buigt gegeneerd het hoofd en knikt.

'Ja, maar ik heb ze wel later ingetrokken. Hij had beloofd zijn leven te beteren en ik heb hem geloofd.'

Met een bitterheid in haar stem vervolgt ze haar verhaal.

'Het heeft jammer genoeg niet lang geduurd. Na een korte rustige

periode begon hij terug te drinken. En daarom was het voor mij zo belangrijk dat ik er met iemand zoals Barbara kon over spreken. Dat deed deugd en ze gaf me ook goede raad.'

'Ik begrijp het' zegt Danny 'en kwam uw man soms op uw werk, in de villa?'

Lucas kijkt nauwlettend naar de uitdrukking op haar gezicht wanneer ze hierop een antwoord geeft.

'Dat is misschien hoop en al drie keer gebeurd op al die jaren, op uitnodiging van Barbara. Hij zette me wel regelmatig af met de auto, maar steeds buiten het domein, aan de poort.'

'En dan ging u binnen met de alarmcodes die mevrouw Stievens u gegeven had?'

'Ja'

'Hebt u die geheime codes van de alarminstallatie ook aan uw man gegeven? Of aan iemand anders?'

De vrouw schrikt en antwoordt onmiddellijk. 'Neen, natuurlijk niet, waarom zou ik dat doen?'

'Mag ik u vragen hoe u de codes onthield? Op een stukje papier? Of in uw gsm?'

'Geen van beide, die codes heb ik in mijn kleine agenda genoteerd.'

'Een agenda? Dus uw man kon de codes daar gemakkelijk in terugvinden?'

'Wat? Waarom zou mijn man dat doen? Denkt u misschien dat hij Barbara vermoord heeft? Hoe durft u?' reageert de vrouw kwaad. 'Rustig mevrouw, dit gesprek dient gewoon om een eerste beeld te krijgen van de mensen die het slachtoffer gekend hebben. Ik kan u zeggen dat uw man vandaag niet in verdenking staat. Maar antwoord alstublieft op de vraag.'

'Mijn agenda zit altijd in mijn handtas en die heb ik steeds bij me. Mijn man is misschien niet wie ik zou willen dat hij is, maar een moordenaar is het niet' zegt de vrouw verontwaardigd.

'Oké, laat ons dan over iets anders praten. Hebt u ooit iets vreemd opgemerkt in of rond de villa van mevrouw Stievens, of misschien iets met de burenen?'

'Niet dat ik zo direct kan herinneren. Ja, er is wel die rare vent die in het huis ernaast woont, maar die negeerde ik. Ik vind het zo'n rare kwiet'

'Bedoelt u de buur van het huisnummer 79?'

'Dat weet ik niet, hij woont in het huis dat op de heuvel ligt.

Wanneer ik aan het poetsen was, zag ik hem soms lange tijd door het raam kijken. Het was alsof hij aan het spioneren was. Maar ik heb er nooit mee gesproken. Ik zie hem ook nooit in het dorp.'

'Oké bedankt voor die informatie mevrouw. En kwamen er veel bezoekers voor mevrouw Stievens?'

'Ja, soms wel, maar ik ken hun namen niet. Twee mannen heb ik daar regelmatig gezien. De ene leek een heel sportieve, altijd